

Sygn. akt II CSK 284/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku E. P., A. J., Ł. J., D. J., M. J.
przy uczestnictwie W. W., M. D., A. S., G. D., G. D., J. F., W. F., M. F., N. F., P. F.,
Powiatu (...), J. F., M. M. i Gminy K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M. F.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża uczestnika postępowania M. F. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania M. F. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z 15 października 2020 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz istniejące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

1) Czy fakt regulowania zobowiązań podatkowych przez jednego z właścicieli nieruchomości objętej wnioskiem o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie powoduje, że nie jest możliwe stwierdzenie nabycia własności tej nieruchomości przez zasiedzenie?

2) Czy dla oceny samoistności posiadania nieruchomości ma znaczenie, kto ponosił ciężaru z tytułu podatku od przedmiotowej nieruchomości?

3) Czy okoliczność korzystania z części nieruchomości objętej wnioskiem o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie przez jednego ze współwłaścicieli zakłóca w tym zakresie władanie nieruchomością przez zasiadającego i stanowi przesłankę negatywną do uwzględniania wniosku w tym zakresie?

4) Czy dla oceny samoistności posiadania w rozumieniu art. 172 § 1 k.c. ma znaczenie korzystanie z nieruchomości przez faktycznego właściciela?

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczyni E. P. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecnictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP (...)), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP (...); z 22 października 2002 r., III CZP (...) i z 5 grudnia 2008 r., III CZP (...)). Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne

wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2020 r., I CSK (...)).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie czynią zadość tym wymaganiom. Po pierwsze, skarżący w sposób nieprawidłowy sporządził uzasadnienie dla pierwszej przesłanki kasacyjnej, nie formułując go w sposób odrębny dla każdego z przedstawionych zagadnień prawnych. Po drugie, z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wynika, aby w zakresie przedstawionych zagadnień prawych istniały w orzecznictwie wątpliwości ani możliwe do przyjęcia rozbieżne interpretacje prawne. Jakkolwiek bowiem skarżący stwierdza, że „Analiza orzecznictwa sądów powszechnych nie daje odpowiedzi na tak postawione pytania”, to takiej analizy już nie dokonuje. Po trzecie, przedstawione zagadnienia nie mają charakteru uniwersalnego, ale są ściśle osadzone w stanie faktycznym stanowiącym podstawę zaskarżonego postanowienia. Skarżący domaga się w istocie dokonania oceny prawidłowości zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisów objętych sformułowanymi zagadnieniami.

Skarżący nie wykazał też, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienie Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN (...); z 17 października 2001 r., I PKN (...)). Autor skargi powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK (...)). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna

już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK (...)).

Skarżący twierdzi, że skarga jest oczywiście uzasadniona w zakresie, w jakim zarzuca Sądowi drugiej instancji błędną wykładnię art. 172 § 1 k.c. i art. 336 § 1 k.c. a także naruszenie przepisów postępowania. Przede wszystkim, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się skarżący, powołując się na treść podnoszonych zarzutów kasacyjnych w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Nie przekonuje również jednozdaniowe uzasadnienie sporządzone przez skarżącego w zakresie tej przesłanki kasacyjnej. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność.

Co więcej, łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest wykluczone. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest możliwa sytuacja, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2013 r., I UK (...)). Co jest sporne nie może być przecież oczywiste (postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 października 2016 r., I UK (...), z 9 kwietnia 2014 r., V CSK (...)).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c. nie obciążył uczestnika M. F. kosztami postępowania kasacyjnego.

jw